

szóval mind a két verset az ősi kínai
 szerzőknek tulajdonítják, és az ősi kínai
 költészet egyik legjelentősebb alkotásának
 tekintik.

szóval mind a két verset

KÉT VERS

I

Csillog a „Lángoló égi út” Délen,
 a Csung-sziget csúcsán ragyog az Észak.
 A Felhők Kapuja fénybeborul most,
 a szegénynek messzi árnya is fényt ad.
 A párját riktó magasztos férfi
 elvei szilárdak, mint a fa törzse,
 Lü Vang hajdanában vén közember volt,
 a korszak miatt nem jutott előbbre.
 Kuan Csung meg fogoly volt, kicsiny rabszolga,
 de a nagy tette ő volt csak képes.
 Az emberéletben mi örök törvény?
 Egyetlen csapás, hogy minden év véges.
 Méltatlan jellemre bízni szerencsét –
 döntsön inkább a „vad tigris szeszélye” –
 hogyha a korszellem vezérli léptünk,
 akkor a szenvedés vajon elérne?
 Apró-cseprő dolgok nem izgathatnak,
 bárha mértékemen nevet az átlag.
 Ha minden bokorban teremne Lü Vang,
 akkor mért övezne lángészt csodálat?

Messze elkísérték a sereghez tartót –
 s az esztendő végén megtér a férfi.
 Belép a szobába fiát keresve,
 ám a felesége könnyezve nézi.
 Hallja azután, hogy minden hiába,
 mert gyermeke napja nem ragyog immár,
 „Csak attól féltem, hogy későn érsz vissza,
 a rét fenti csücskén magányos sír vár.”
 Egyetlen ruhája már az a kis domb,
 amelyen csak fű és gyomnövény serken.
 A Sárga Forráshoz tért fehér csontja,
 és húsa a porral száll a szelekben.
 Amíg élt, az apját nem ismerhette –
 meghalt – ezután ki ismerhet engem?
 A végtelen éjben bolyong a lelke,
 egymagába szálldos, támaszt hol leljen?
 Utódát az ember boldognak látná –
 más óhajom nincs is, csak követnélek.
 Észre se veszem, hogy ruhám már könnyes,
 szívemet facsarja, amire nézek.
 Az emberéletnek megvan a célja –
 de gyűlöletes, hogy rövid az élet!

Eörsi István fordítása